

65 к.

**ІГОР
БЕЛАНОВ —
КРАЩИЙ
ФУТБОЛІСТ
ЄВРОПИ
1986 РОКУ
І ВОЛОДАР
«ЗОЛОТОГО
М'ЯЧА»**

ДОВІДНИК
КАЛЕНДАР • 87

ФУТБОЛ

„ДИНАМО“
КИЇВ

1927-1987
60

КИЇВ
«ЗДОРОВ'Я»
1987

75.578я2
Д96

УДК 796.332

Упорядник А. М. Романенко

Автори: Володимир Боденчук, Юрій Бондар, Олександр Будницький, Дмитро Герасименко, Василь Гнатюк, Михайло Дорошенко, Валерій Золотарьов, Олег Костенко, Петро Лейко, Микола Моторний, Віталій Погорілий, Валерій Рекунов, Василь Сайко

Фото Миколи Бочка, Петра Лейка, Юрія Бондаря

Рецензент засл. тренер УРСР П. І. Безносенко

Справочное издание

Составитель Андрей Николаевич Романенко

ФУТБОЛ — 87

СПРАВОЧНИК-КАЛЕНДАРЬ

Київ «Здоров'я»

(На українском языке)

Завідувач редакцією Б. А. Нартовський. Редактори В. Ф. Авраменко, Б. А. Нартовський. Оформлення художника Є. В. Чурія. Художній редактор М. Ф. Кормило. Технічний редактор В. П. Бойко. Коректори Є. Я. Котляр, Н. М. Шрамко

Информ. бланк № 3551

Здано до складання 02.03.87. Підп. до друку 31.03.87. БФ 28592. Формат 84×108^{1/32}. Папір друк. № 1. Гарн. літ. Друк вис. Ум. друк. арк. 6,30. Ум. фарб.-відб. 6,83. Обл.-вид. арк. 9,61. Тираж 150 000 прим. Зам. 7—707. Ціна 65 к.

Видавництво «Здоров'я», 252054, м. Київ-54, вул. Чкалова, 65.

Головне підприємство республіканського виробничого об'єднання «Поліграфкнига». 252057, м. Київ, вул. Довженка, 3.

4202000000-087
Ф М209(04)-87 173.87

© Видавництво «Здоров'я», 1987

Клубний футбол континенту

Кубок європейських чемпіонів. Цей турнір засновано з ініціати-ви відомого французького тренера і журналіста Габріеля Ано в 1955 р. Тоді ж відбулися й перші матчі. А фінішував перший розиграш у 1956 р. перемогою мадрідського «Реалу». Повний список переможців має такий вигляд: 1956—1960 — «Реал» (Мадрид, Іспанія), 1961—1962 — «Бенфіка» (Ліссабон, Португалія), 1963 — «Мілан» (Італія), 1964—1965 — «Інтер» (Мілан, Італія), 1966 — «Реал» (Мадрид, Іспанія), 1967 — «Селтік» (Глазго, Шотландія), 1968 — «Манчестер Юнайтед» (Англія), 1969 — «Мілан» (Італія), 1970 — «Фейєноорд» (Роттердам, Голландія), 1971—1973 — «Аякс» (Амстердам, Голландія), 1974—1976 — «Баварія» (Мюнхен, ФРН), 1977—1978 — «Ліверпуль» (Англія), 1979—1980 — «Ноттінгем Форест» (Англія), 1981 — «Ліверпуль» (Англія), 1982 — «Астон Вілла» (Бірмінгем, Англія), 1983 — «Гамбург» (ФРН), 1984 — «Ліверпуль» (Англія), 1985 — «Ювентус» (Турін, Італія), 1986 — «Стяуа» (Бухарест, Румунія).

В турнірі, переможцем якого вперше виявилася румунська команда, від Радянського Союзу виступав лєнінградський «Зеніт». Про його фіаско ми повідомляли в минулорічному випуску довідника-календаря. А новий лауреат КЄЧ визначився після фінального поєдинку, що відбувся в іспанському місті Севільї. Зустрічалися армійська команда «Стяуа» з Бухареста і «Барселона».

Основний і додатковий час завершився внічию — 0:0. Справа дійшла до післяматчевих пенальті. В цій ситуації блискуче зіграв воротар румунської команди Дукадам, якому вдалося відбити кілька ударів. Результат серії 11-метрових — 2:0, перемогла «Стяуа». Заключний матч вона провела в такому складі: Дукадам, Іован, Бумбеску, Белодедічі, Барбулеску, Балан (Іорданеску), Болоні, Мажару, Балінт, Лекетуш, Піцурка (Раду). Тренер — Е. Єней.

На зміну «Зеніту» в новому розиграші КЄЧ прийшов чемпіон СРСР 1985 р. — київське «Динамо». У першому колі жереб вибрав йому в суперники болгарський клуб «Берое» (Стара Загора). Матч у гостях кияни завершили внічию — 1:1. Рахунок відкрив Михайличенко, але мінімальну перевагу втримати не вдалося — за дві хвилини до кінця гри господарі провели гол з пенальті.

Повторний поєдинок у Києві пройшов за повної переваги динамівців, яким вдалося забити два м'ячі у ворота «Берое» — 2:0 (Блохін, Яковенко).

В 1/8 фіналу на динамівців столиці України чекав давній знайомий — клуб «Селтік» (Глазго), з яким кияни вже двічі схрещували шпаги в матчах Кубка кубків 1965—1966 рр. і Кубка чемпіонів 1967—1968 рр. До часу останнього побачення рахунок взаємних образ був рівним — 1:1. Спочатку «Селтік» перепинив киянам шлях у чвертьфіналі першого для них розиграшу КВК, а десь через півтора року наші земляки повалили з трону шотландський клуб, який на той час володів КЄЧ.

І ось новий двобій. Перший матч — у Глазго, на сумновідомому «Паркхеді». Як і в попередньому матчі на виїзді, «Динамо» першим добивається успіху (Євтушенко), має ще кілька чудових нагод збільшити рахунок, але відзначитись за 12 хвилин до фінального свистка судді зуміли господарі — 1:1.

Дата повторного матчу співпала з днем народження Олега Блохіна. Ветеран радянського футболу продемонстрував того дня блискучу гру. Він не тільки відкрив рахунок, а й зробив дві передачі, після яких Яковенко і Євтушенко зуміли забити два м'ячі — 3:1.

У чвертьфіналі киянам випало провести два матчі з турецьким клубом «Бешикташ» (Стамбул). Після поєдинків 1/8 фіналу таблиця результатів радянських команд у КЄЧ має такий вигляд (Т — кількість турнірів):

	Т	І	В	Н	П	М	О		Т	І	В	Н	П	М	О	
1. «Динамо» К	9	46	25	11	10	62—36	61	6.	«Дніпро»	1	6	2	2	2	8—6	6
2. «Арарат»	1	6	5	0	1	14—5	10	7.	ЦСКА	1	4	2	1	1	5—3	5
3. «Спартак»	2	8	4	1	3	18—8	9	8.	«Зоря»	1	4	2	1	1	3—1	5
4. «Динамо» Мн	1	6	3	2	1	13—8	8	9.	«Торпедо» М	2	4	0	3	1	0—1	3
5. «Зеніт»	1	4	3	0	1	7—4	6	10.	«Динамо» Тб	1	4	1	0	3	7—8	2

В стані кращих бомбардирів радянських команд у матчах КЄЧ суттєвих змін не сталося. Два голи додав до свого особистого рахунку О. Блохін. Тепер у нього стало 8 голів. А лідирує Л. Буряк («Динамо» К) — 9, в мінчанина В. Сокола — 6 голів.

Після річної перерви вміщуємо зведену таблицю виступів у турнірах КЄЧ 15 кращих клубів континенту (на 1 січня 1987 р.). За цей час у ній сталися значні зміни, лише в третини команд не змінилися показники. Щодо київського «Динамо», то воно зуміло додати до свого доробку 6 очок і піднятися на один щабель в цій своєрідній таблиці про ранги.

	Т	І	В	Н	П	М	О
1. «Реал» (Мадрид, Іспанія)	22	140	84	18	38	339—152	186
2. «Бенфіка» (Ліссабон, Португалія)	19	106	52	22	32	213—127	126
3. «Ліверпуль» (Англія)	12	75	46	13	16	156—62	105
4. «Аякс» (Амстердам, Голландія)	15	75	42	15	18	141—74	99
5. «Ювентус» (Турін, Італія)	14	77	41	15	21	124—72	97
6. «Баварія» (Мюнхен, ФРН)	10	67	41	14	12	151—63	96
7. «Селтік» (Глазго, Шотландія)	14	74	41	14	19	139—71	96
8. ЦСКА «Септемврійско знаме» (Софія, Болгарія)	18	74	32	13	29	109—104	77
9. «Црвена звезда» (Белград, Югославія)	14	61	31	7	23	132—92	69
10. «Інтер» (Мілан, Італія)	6	49	27	13	9	73—36	67
11. «Андерлехт» (Брюссель, Бельгія)	14	62	27	9	26	112—104	63
12. «Динамо» (Київ, СРСР)	9	46	25	11	10	62—36	61
13. «Манчестер Юнайтед» (Англія)	5	41	26	7	8	100—45	59
14. «Мілан» (Італія)	8	46	26	6	14	116—60	58
15. «Дукла» (Прага, ЧССР)	10	45	22	10	13	75—58	54

Кубок володарів кубків. У березні 1960 р. представники Швейцарії, Югославії, Угорщини, Італії, Австрії, Чехословаччини і НДР ухвалили положення про розіграш Кубка володарів кубків європейських країн. Того ж року стартував перший турнір, який виявив переможця лише наступного року. Першим володарем другого за значенням трофею клубного континентального футболу стала італійська «Фіорентина», котрій у двох матчах удалося переграти «Глазго Рейнджерс» (Шотландія). До речі, двораундовий фінал було розіграно ще кілька разів. А нинішній порядок визначення переможця було остаточно встановлено в ході турніру 1965—1966 рр. Саме з цього розіграшу в європейських кубкових турнірах дебютували радянські футболісти. За 25 років існування призу його здобували команди: 1961 — «Фіорентина» (Флоренція, Італія), 1962 — «Атлетіко» (Мадрид, Іспанія), 1963 — «Тоттенхем Хотспур» (Лондон, Англія), 1964 — «Спортінг» (Ліссабон, Португалія), 1965 — «Вест Хем» (Лондон, Англія), 1966 — «Боруссія» (Дортмунд, ФРН), 1967 — «Баварія» (Мюнхен, ФРН), 1968 — «Мілан» (Італія), 1969 — «Слован» (Братіслава, ЧССР), 1970 — «Манчестер Сіті» (Англія), 1971 — «Челсі» (Лондон, Англія), 1972 — «Глазго Рейнджерс» (Шотландія), 1973 — «Мілан» (Італія), 1974 — «Магдебург» (НДР),

1975 — «Динамо» (Київ, СРСР), 1976 — «Андерлехт» (Брюссель, Бельгія), 1977 — «Гамбург» (ФРН), 1978 — «Андерлехт» (Брюссель, Бельгія), 1979 — «Барселона» (Іспанія), 1980 — «Валенсія» (Іспанія), 1981 — «Динамо» (Тбілісі, СРСР), 1982 — «Барселона» (Іспанія), 1983 — «Абердін» (Шотландія), 1984 — «Ювентус» (Турін, Італія), 1985 — «Евертон» (Ліверпуль, Англія), 1986 — «Динамо» (Київ, СРСР).

Про перемоги київського «Динамо» в перших двох колах розіграшу Кубка кубків 1985—1986 рр. над голландським «Утрехтом» і румунською «Університатею» розповідалося в минулорічному випуску довідника-календаря «Футбол-86». Нині продовжуємо розповідь про триумфальну ходу наших земляків у цьому турнірі.

1/4 фіналу. «Динамо» (Київ) — «Рапід» (Відень). Одна цікава обставина підігривала інтерес любителів футболу до цього двобою. Справа в тому, що віденці вирішили готуватися до матчів з киянами в... Радянському Союзі. Зокрема, в Узбекистані. Нині ми вже можемо пояснити причини такого рішення: мовляв, Західну Європу охопив холод, тому керівники «Рапіда» й вирішили у такий спосіб зрівнятися зі своїм майбутнім суперником. А в ті лютневі дні все це прозвучало як сенсація.

І перший тайм стартового матчу у Відні підтвердив побоювання. Господарі пішли в рішучий наступ, примусивши динамівців будувати захисні редути. Блискуче грає воротар Чанов, який кілька разів рятує свої ворота. З повною напругою діяли «штатні» захисники, а також гравці середини поля. Таке запекле протистояння вимотувало атакуючу сторону.

Активність в другому таймі Раца, Яремчука, Дем'яненка, Безсонова, Баля, Яковенка примусила австрійців розпилювати свої сили. Це дало повну свободу дій швидким Блохіну та Беланову. Особливо багато простору отримав у своє розпорядження останній, адже за Блохіним невідступно стежили одразу двоє. Усе це, зрештою, розхитало захисні порядки господарів. З інтервалом у п'ять хвилин Беланов двічі примушує капітулювати Консела. Проходить ще шість хвилин, і вже Рац завершує чергову комбінацію партнерів, а ще через шість хвилин Яковенко доводить рахунок до 4:0.

Кияни могли записати на свій рахунок ще з півдюжини голів, але добре зіграв Консел, а подекуди підводила неточність. А австрійці-таки зуміли провести гол престижу — 1:4.

Зрозуміло, що матч-відповідь став чистою формальністю. Все ж київський «стотисячник» зібрав повну аудиторію, не зважаючи на те що на календарі було лише 19 березня.

Динамівці з перших хвилин матчу розпочали руйнівні роботи в оборонних порядках «Рапіда». І вже на 7-й хвилині маленький Яремчук, навіть не вистрибнувши, ударом голови надіслав перший м'яч у ворота Консела. А потім голи посипалися як з рогу достатку — уже після першого тайму кияни вийшли на рубіж попереднього поєдинку — 4:1. Після перерви Євтушенко, який вийшов на заміну, забив ще один м'яч і встановив остаточний рахунок — 5:1. В киян ще раз відзначився Яремчук, а також Беланов, Блохін.

1/2 фіналу. «Динамо» (Київ) — «Дукла» (Прага). Кияни проводили перший матч у столиці України. З перших хвилин поєдинку гості потрапили під жорстокий пресинг, до воріт «Дукли» рвалися практично всі польові гравці «Динамо». Надвисокий темп, удари по воротах з усіх зручних позицій, блискучі комбінації з виходами гравців на вільний простір поля не могли не принести вагомих плодів. І вже на 7-й хвилині Блохін відкриває рахунок.

Згодом Заваров і знову Блохін довели перевагу «Динамо» до 3:0. Так у першому таймі справу було вирішено. Кияни й після перерви мали багато нагод матеріалізувати відчутну перевагу в нові голи, але щоразу якісь дрібниці заважали зробити це. Надійну гру демонстрував воротар «Дукли» Костельник. І гості мали нагоду відзначитись, але з повною напругою діяли захисники київської команди і голкіпер Чанов.

І на клубному стадіоні «Дукли» кияни почувалися господарями. Вони багато й різноманітно атакували, але знову добре грав Костельник. Зазначимо одразу, що і його колезі Чанову роботи вистачало. Відкрити рахунок нашим землякам удалося лише з 11-метрової позначки (Беланов). Трапилося це в середині другого тайму, а через сім хвилин неприємності підстергли і динамівців — Кржижу вдалося зрівняти рахунок — 1:1. Так і закінчився цей поєдинок, що відкрив киянам шлях у фінал престижного турніру.

Фінал. «Динамо» (Київ) — «Атлетіко» (Мадрид). 2 травня 1986 р. Ліон, стадіон «Жерлан».

Матч пройшов за повної переваги наших земляків. Уже на 6-й хвилині вони відкрили рахунок — після потужного удару Беланова воротар «Атлетіко» Філлол якимось дивом устигає підставити руку під шкіряний снаряд, але першим до м'яча встигає Заваров і ефектним ударом голови спрямовує його в сітку. Цей «швидкий» гол, як з'ясувалося пізніше, планувався тренерами «Динамо». Цим самим «Атлетіко» було позбавлене свого основного козира — контратак, на вістрі яких мав перебувати уругваець да Сільва, активно підтримуваний Кабрерою, Пріето, Сетьеном та іншими майстрами атаки.

Але не тільки вдалий старт киян позбавив мадрідців звичайного для них перебігу матчу. Безпомилково грали захисники і воротар «Динамо». Тоді «зірки» професіонального клубу вдалися до жорсткої, часом і відверто грубої гри. Вже в першому таймі змушений був залишити поле травмований Балтача, не раз опинялися на землі Беланов, Заваров, Яковенко, Яремчук.

Словом, динамівці столиці України мали повну перевагу, вони не давали іспанським футболістам, які не звикли грати на таких надвисоких швидкостях ні хвилини спокою. Під завісу заключного поединку Блохін завершив чудову комбінацію, а за дві хвилини до фінального свистка арбітра Євтушенко, який змінив травмованого Заварова, поставив переможну крапку — 3:0.

Успішний виступ київського «Динамо» в матчах розіграшу Кубка володарів кубків 1985—1986 рр. було відзначено присвоєнням почесного звання «Заслужений майстер спорту СРСР» М. Михайлову, В. Чанову, А. Балю, С. Балтачі, О. Кузнецову, А. Дем'яненку, В. Безсонову, І. Яремчуку, П. Яковенку, В. Рацу, О. Заварову, В. Євтушенку, І. Беланову. О. Блохін цього звання був удостоєний раніше.

Триває новий розіграш КВК, що має завершитись в травні цього року. Радянський Союз представляє в ньому володар Кубка СРСР 1986 р. московське «Торпедо».

В першому колі автозаводці двічі зустрілися з фінським клубом «Хака» (Валкеакоскі). На виїзді було зафіксовано нічию — 2:2 (у торпедівців відзначились Кобзев і М. Савичев), а через два тижні москвичі добилися перемоги — 3:1 (Ю. Савичев, Круглов, Гостенін, Пригода — у свої ворота).

Значно іменитішим був суперник у «Торпедо» в 1/8 фіналу — «Штутгарт» (ФРН). У Москві перемогли господарі — 2:0 (Ю. Савичев, М. Савичев). Спростувавши прогнози, автозаводці переграли

знаний професіональний клуб і на його полі — 5:3 (М. Савичев — два, Ю. Савичев — два, Плотников).

У чвертьфіналі на москвичів чекав давній знайомий радянських футболістів — французький клуб «Бордо».

Після матчів київського «Динамо» і московського «Торпедо» зведена таблиця виступів радянських команд у КВК набула такого вигляду (за станом на 1 січня 1987 р.):

	Т	І	В	Н	П	М	О		Т	І	В	Н	П	М	О			
1. «Динамо» К	3	24	18	3	3	60	—19	39	6.	«Шахтар»	2	8	4	2	2	16	—12	10
2. «Динамо» М	4	29	15	8	6	46	—25	38	7.	СКА Р	1	4	3	0	1	6	—2	6
3. «Динамо» ТБ	3	21	11	3	7	30	—17	25	8.	«Арарат»	1	4	1	2	1	12	—5	4
4. «Торпедо» М	5	17	7	7	3	22	—13	21	9.	«Карпати»	1	2	0	1	1	3	—4	1
5. «Спартак»	2	10	4	3	3	14	—10	11										

Кубок УЄФА. Цей приз — ровесник Кубка чемпіонів. У 1971 р. він перейшов під егіду УЄФА і став третім за значенням трофеем європейського клубного футболу. Перший володар призу визначився лише в 1958 г. З тих пір нагорода діставалася клубам: 1958 — м. Барселона (Іспанія), 1960 — «Барселона» (Іспанія), 1961 — «Рома» (Рим, Італія), 1962 і 1963 — «Валенсія» (Іспанія), 1964 — «Сарагоса» (Іспанія), 1965 — «Ференцварош» (Будапешт, Угорщина), 1966 — «Барселона» (Іспанія), 1967 — «Динамо» (Загреб, Югославія), 1968 — «Лідс» (Англія), 1969 — «Ньюкасл» (Англія), 1970 — «Арсенал» (Лондон, Англія), 1971 — «Лідс» (Англія), 1972 — «Тоттенхем Хотспур» (Лондон, Англія), 1973 — «Ліверпуль» (Англія), 1974 — «Фейєноорд» (Роттердам, Голландія), 1975 — «Боруссія» (Менхенгладбах, ФРН), 1976 — «Ліверпуль» (Англія), 1977 — «Ювентус» (Турін, Італія), 1978 — «Ейндховен» (Голландія), 1979 — «Боруссія» (Менхенгладбах, ФРН), 1980 — «Ейнтрахт» (Франкфурт-на-Майні, ФРН), 1981 — «Іпсвіч» (Англія), 1982 — «Гетеборг» (Швеція), 1983 — «Андерлехт» (Брюссель, Вельгія), 1984 — «Тоттенхем Хотспур» (Лондон, Англія), 1985 — «Реал» (Мадрид, Іспанія), 1986 — «Реал» (Мадрид, Іспанія).

Радянські представники в цьому розіграші вибули із змагання в 1/8 фіналу, про що повідомлялося в минулорічному випуску нашого довідника-календаря. А приз дістався його попередньому володарю — мадрідському «Реалу». Іспанський суперклуб зумів за сумою двох матчів перевершити «Кельн» із ФРН. По суті, справу було вирішено в першому поединку, коли мадрідці зуміли перемогти на своєму переповненому стадіоні з рахунком 5:1. Повторний матч пройшов у Західному Берліні, бо стадіон «Кельна» був дискваліфікований через негідну поведінку болільників. Футболісти ФРН зуміли дещо підсолонити гірку пилюлю, перемігши з рахунком 2:0, але цього виявилось замало. «Реал» виступав у такому складі: Агустін, Солана, Камачо, Хуаніто, Сальгеро, Гордільо, Бутрагено, Мічел, Санчес, Васкес (Сантільяна), Вальдано. Тренер — Л. Молоні.

У розіграші Кубка УЄФА 1986—1987 рр. радянський футбол знову делегував три команди. На жаль, і вони не змогли просунутися далі 1/8 фіналу. В першому колі «Спартак» подужав швейцарський клуб «Люцерн» — 0:0 в Москві й 1:0 (Кужлев) на виїзді. Невдача спіткала дві інші наші команди: «Дніпро» поступився варшавській «Легії» — 0:0 на виїзді й 0:1 у Кривому Розі, а мінське «Динамо» — угорській команді «Раба ЕТО» (Дьер) — 2:4 (Зигмантович, Кондратьєв) у столиці Білорусії і 1:0 (Родньонок) у гостях.

В 1/16 фіналу «Спартак» двічі зустрівся з «Тулузою» (Франція). Пеуша гра відбулася в Тулузі. Там перевага була на боці господарів, серед яких виділявся бомбардирськими якостями Пассі (три

голи) — 3 : 1 (Родіонов). Натомість у Москві домінували спартаківці — 5 : 1 (Рудаков — два, Новиков — два, Родіонов).

У наступному колі на «Спартак» чекав австрійський клуб «Тіроль» (Інсбрук). У Сімферополі, де проходив перший матч, москвичі спромоглися лише на один гол — 1 : 0 (Рудаков). Цього виявилось замало для загальної перемоги, бо в повторному поединку тірольці забили на м'яч більше — 2 : 0.

Після цих матчів здобутки радянських команд у розиграшах Кубка УЄФА мають такий вигляд (Т — кількість турнірів):

Т І В Н П М О						Т І В Н П М О											
1. «Спартак»	9	48	29	8	11	79	—51	65	7. «Арарат»	1	6	5	0	1	11	—5	10
2. «Динамо» Тб.	5	20	11	3	6	31	—25	25	8. «Дніпро»	2	8	3	2	3	8	—8	8
3. «Динамо» К	5	18	8	6	4	19	—12	22	9. «Динамо» М	4	10	3	2	5	10	—13	8
4. «Торпедо» М	2	10	6	2	2	24	—14	14	10. «Чорноморець»	2	6	2	1	3	6	—9	5
5. «Шахтар»	3	10	6	1	3	14	—12	13	11. «ЦСКА»	1	2	1	0	1	2	—2	2
6. «Динамо» Мн	2	10	5	1	4	18	—11	11	12. «Зеніт»	1	2	0	0	2	2	—6	0

Система розиграшу Кубка УЄФА щоразу вдосконалювалась. Нарешті, в турнірі 1980—1981 рр. вступила в дію нова система представництва. Вона полягає в тому, що кількість команд від країн залежить від спортивних досягнень клубів. Місця розподіляються так: 3 країни по 4 команди, 5 країн по 3 команди, 13 країн по 2 команди і 11 країн по 1 команді. Місця виділяються згідно з даними спеціальної таблиці, складеної за підсумками виступів команд протягом п'яти попередніх сезонів у всіх трьох європейських турнірах (Кубку чемпіонів, Кубку кубків, Кубку УЄФА). Щороку вона оновлюється. Очки нараховуються так: перемога — 2, нічия — 1 очко. Додатково команди отримують по заохочувальному очку за вихід у чвертьфінал, ще по одному — за вихід у півфінал, ще по одному — за вихід у фінал. Очки, набрані командами кожної країни, складаються й діляться на кількість клубів цієї країни, які виступали в усіх турнірах, що й складає коефіцієнт, що вираховується до тисячних часток.

Восени цього року Радянський Союз уперше буде представлений у Кубку УЄФА чотирма командами. А що чекає на наших футболістів у 1988 році? Це можна простежити за таблицею коефіцієнтів сезонів 1982/83—1986/87 рр. Останній турнір ще триває (показники складено на 1 січня 1987 р.), тому читачі зможуть внести зміни в таблицю, де 1 — кількість очок, здобутих клубами в поточному турнірі; 2 — кількість клубів на старті цього турніру; 3 — залишилось команд у трьох Кубках; 4 — коефіцієнт 1986/87 рр.; 5 — сума коефіцієнтів за п'ять сезонів 1982/83—1986/87 рр.

	1	2	3	4	5		1	2	3	4	5
1. Італія	33	6	2	5,500	41,216	17. Греція	9	4	0	2,250	16,603
2. СРСР	25	5	2	5,000	35,850	18. Угорщина	7	4	0	1,750	16,600
3. ФРН	36	6	2	6,000	34,332	19. Польща	15	4	0	3,750	16,250
4. Іспанія	27	5	3	5,400	30,990	20. Швейцарія	15	4	1	3,750	16,600
5. Шотландія	25	5	1	5,000	30,700	21. Болгарія	13	4	1	3,250	12,668
6. Бельгія	23	5	1	4,600	30,600	22. Фінляндія	5	3	0	1,666	10,997
7. Португалія	28	5	2	5,600	28,700	23. Туреччина	7	3	1	2,333	8,999
8. Австрія	17	4	1	4,250	27,500	24. Данія	9	3	1	3,000	8,583
9. Англія	0	0	0	0	25,951	25. Албанія	7	3	0	2,333	7,833
10. Югославія	19	5	1	3,800	25,200	26. Кіпр	5	3	0	1,666	6,665
11. ЧССР	13	5	0	2,600	21,800	27. Норвегія	4	3	0	1,333	5,999
12. Румунія	10	4	0	2,500	21,416	28. Півн. Ірландія	3	3	0	1,000	4,665
13. Швеція	17	4	2	4,250	18,750	29. Ірландія	0	3	0	0,000	3,665
14. Франція	16	5	1	3,200	18,600	30. Іспанія	0	3	0	0,000	2,999
15. НДР	18	5	1	3,600	17,400	31. Мальта	0	3	0	0,000	1,663
16. Голландія	19	4	1	4,750	16,933	32. Люксембург	1	3	0	0,333	0,999

Як видно з таблиці, в трьох турнірах залишилось по 8 команд, які 4 і 18 березня мали провести чвертьфінальні матчі. Але ці ігри,

як і поединки на наступних етапах, найвірогідніше, не внесуть суттєвих змін у таблицю коефіцієнтів.

Цікаво познайомитись з сумарними досягненнями радянських команд у всіх європейських кубкових турнірах. У показниках київського «Динамо» враховано два матчі за Суперкубок УЄФА 1975 р. з мюнхенською «Баварією» — 1 : 0 і 2 : 0.

Т І В Н П М О						Т І В Н П М О											
1. «Динамо» К	18	90	53	20	17	144	—67	126	8. «Динамо» Мн	3	16	8	3	5	31	—18	19
2. «Спартак»	13	66	37	12	17	109	—69	86	9. «Дніпро»	3	14	5	4	5	16	—14	14
3. «Динамо» Тб	9	45	23	6	16	68	—50	52	10. ЦСКА	2	6	3	1	2	7	—5	7
4. «Динамо» М	8	39	18	10	11	56	—38	46	11. СКА Р	1	4	3	0	1	6	—2	6
5. «Торпедо» М	9	31	13	12	6	46	—28	38	12. «Зеніт»	2	6	3	0	3	9	—10	6
6. «Арарат»	3	16	11	2	3	37	—15	24	13. «Зоря»	1	4	2	1	1	3	—1	5
7. «Шахтар»	5	18	10	3	5	30	—24	23	14. «Чорноморець»	2	6	2	1	3	6	—9	5
									15. «Карпати»	1	2	0	1	1	3	—4	1
									Разом	363	191	76	96	571	—354	458	

